

HOMILIES

> EPIFANIA DEL SENYOR

Homilia pronunciada en l'església del convent de les dominiques de Santa Clara de Vic, amb motiu de la clausura de l'any jubilar del vuitè centenari de la fundació de la vida contemplativa en l'orde dominicà, el dia 6 de gener del 2008

Reverenda Mare priora i germanes d'aquest monestir de Dominiques de Vic
Germanes preveres, diaca
Germanes tots, fills i filles de Déu

En la celebració solemne d'aquest dia concorren tres motius que tenen en comú la celebració cristiana del Misteri de Déu manifestat en Crist i present en la seva Església.

Avui amb tota l'Església, i juntament amb tots els germans cristians, celebrem la solemnitat de l'Epifania del Senyor. Avui també, en aquesta casa i monestir, venerem la imatge de Maria en la seva advocació de la Bona Sort. I avui també tot l'orde dominicà celebra la clausura de l'any jubilar del vuitè centenari de la fundació de la vida contemplativa en aquest orde.

Tots nosaltres, amb la nostra presència en aquesta capella del monestir de Santa Clara de les germanes dominiques de la ciutat de Vic, volem celebrar amb el goig de l'Esperit la gràcia del Senyor que ha estat l'any

jubilar per a l'orde dominicà i, al mateix temps, volem donar gràcies per la presència d'aquesta vida consagrada contemplativa segons l'esperit de sant Domènec en la nostra ciutat i diòcesi de Vic. La nostra pregària agràida l'adreçem, per intercessió de Maria, la Mare del Senyor, Mare de Déu de la Bona Sort, a Crist el seu Fill, Llum dels pobles, manifestat esplèndidament en el Misteri de Nadal.

Certament la solemnitat de l'Epifania de nostre Senyor Jesucrist ens parla de Llum. Però no una llum qualsevol, sinó del qui és la llum veritable que il·lumina tots els homes. La paraula *epifania* significa «manifestació esplèndida» i escau perfectament a la primera llum del dia quan aquest solament comença a albirar-se. La llum venç la tenebra. El dia inicia el seu camí esborrant la nit.

El qui és la llum del món, el qui ve a il·luminar tots els pobles, avui apareix en la feblesa de l'infant en braços de Maria i en el misteri de la Creu present en la celebració cristiana de l'Eucaristia, memorial perpetu del seu misteri pasqual.

Aquesta llum que és Crist il·lumina tots els pobles. Aquesta llum que és Crist il·lumina tots els homes i dones de les generacions de la història, i així serà fins a la fi dels segles.

La llum fa desaparèixer la tenebra. Crist ve a donar el sentit de la vida, la salvació plena a

tots els homes perquè visquin en la llibertat de fills estimats de Déu. La tenebra és plena quan no és present la llum. El poder de les tenebres vol enfosquir el cor de l'home en la mentida i en l'odi. La llum de Crist porta la veritat de l'amor per a tots aquells que el vulguin acollir amb la llibertat de la fe en el seu cor.

Avui el relat de l'evangeli de sant Mateu que hem escoltat ens ha narrat la història d'aquells mags vinguts de l'Orient que venien a adorar el rei dels jueus, ja que havien vist la seva estrella. Aquests mags personifiquen els homes i dones de tots els temps i tots els llocs que són capaços d'escoltar en el seu cor el desig sincer de la recerca de Déu, pel camí de la felicitat unida a la veritat i l'amor.

Avui nosaltres, tot veient els signes de Déu i sobretot veient el Fill de Déu fet home en braços de Maria, hem de dir que no estem sols en la nostra recerca de Déu. Déu ens ha vingut a cercar i en el rostre, en les mans, en la paraula, en la vida, en la seva mort i resurrecció, en la persona de Jesús, veritable Déu i veritable home, podem trobar Déu en la seva manifestació plena. En Jesús ho tenim tot, ja no ens cal res més.

La llum de Crist s'encén en el cor dels homes amb la seva resposta de fe. Una fe que és al mateix temps regal i conquesta, gràcia i risc, humiliat de conquesta i alegria en el descobriment. Al llarg dels segles homes i dones

com els Mags d'Orient s'han deixat seduir per aquesta llum. Al llarg de la història des de Maria i els Apòstols també molts d'altres s'han deixat il·luminar per Crist, essent ells, al mateix temps, llum per als altres. El qui és llum no pot fer res més que il·luminar. El qui és foc no pot fer res més que escalfar.

Avui nosaltres donem gràcies al Senyor pels vuits-cents anys de vida contemplativa en l'orde dominicà. Sant Domènec fou un home encès d'amor a Crist i a la humanitat. El seu desig i el seu treball incansable fou el de predicar l'evangeli de Crist amb la seva veritat perquè els qui estaven en l'error de la mentida, de l'heretgia fora de la comunió eclesial, poguessin trobar la veritat per a la seva plena vida.

I del cor de sant Domènec sorgeix, com a fruit de la seva pregària intensa, la vida contemplativa dominicana. Fou l'any 1206 quan ell va reunir a l'ermita de Santa Maria de Prulla un grup de dones converses que solament tenien un desig: ser «una amb Crist», i que es volien dedicar del tot a la pregària i a la penitència.

La vida consagrada ha estat i és en l'Església testimoni de l'amor de Déu, i és manifestació i font de vida intensa en la mateixa Església. Com diu el Concili Vaticà II: «La professió dels consells evangèlics es presenta com a signe que pot i deu impulsar tots els membres de l'Església a complir amb diligència els deures de la vocació cristiana.

I com que el poble de Déu no té ací la ciutat estable, ans cerca la futura, l'estat religiós, que allibera més els seus seguidors de les preocupacions terrenals, també manifesta més a tots els creients tant els béns celestials ja presents en aquest món, com dóna més testimoni de la vida nova i eterna adquirida per la redempció de Crist, com prenuncia la resurrecció futura i la glòria del Regne celestial» (LG 44).

Comunitat contemplativa dominicana, sigues el que ets. La vida cristiana té la seva arrel en el baptisme i en la seva consagració al Senyor. La vida religiosa és una concreció d'aquesta consagració baptismal amb els vots de pobresa, castedat i obediència. Sigues el que ets, comunitat de dominiques. Heu de continuar essent enamorades de Crist i intercessores de tots els homes, perquè el cabdal d'amor que Déu vol posar en el cor de tots i cada un dels homes i dones trobi la porta oberta de la llibertat humana i de la fe acollidora de l'acció de Déu. Sigues el que ets amb la vida comuna de germanes en Crist; amb l'observança de la regla pròpia; amb la pregària incessant, humil, confiada, filial i tendrament enamorada d'aquell que certament ens escolta, i amb el treball del pobre que sap que és servidor de Déu i que tot ho rep de la seva mà.

Avui la nostra mirada s'adreça a Maria en aquesta imatge i advocació de la Bona Sort que es venera en la capella d'aquest monestir de Santa Clara de les germanes

dominiques. És una imatge petita de Maria amb Jesús al braços. Maria ens mostra, i al mateix ens dóna, el seu Fill, Jesús. Ell és la «Bona Sort».

En el nostre món, en el qual massa sovint sentim el reclam del secularisme i laïcisme que ens convida a viure sense Déu, a viure com si Déu no existís, un món en què el corrent de pensament dominant ens diu que tot és relatiu i que no hi ha ni pot haver-hi res definitiu ni vertader, un món en què l'afirmació de Déu manifestat amb tota la seva veritat en Jesús de Natzaret, Fill etern de Déu, sona com a intransigència, com a involució, com a fonamentalisme, com a... –tantes coses que ens sentim a dir des de fora dels àmbits de l'Església, i per desgràcia també massa sovint per molts que es diuen ser eclesials–, en aquest món, dic, nosaltres mirem Maria i ella ens continua mostrant Jesús i ens diu ben clar que en ell i en ningú més tenim la «Bona Sort» de l'Amor de Déu que mai no ens abandona. Maria ens diu que en Jesús tenim la «Bona Sort» de la veritat que perdura i perdurarà sempre, fins i tot quan totes les mentides de la història s'acabaran devorant les unes a les altres.

Deixeu-me repetir les paraules amb què sant Pau expressava la seva sort que perdura sempre. «Qui ens separarà de l'amor de Crist? N'estic cert: ni la mort ni la vida, ni els àngels ni les potències, ni el present ni el futur, ni els poders, ni el món de dalt ni el de sota, ni res de l'univers creat no ens

podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre» (Rm 8, 35.38-39).

I Maria ens parla de la seva col·laboració, de la seva resposta lliure a la gràcia de Déu. Déu necessita de Maria per a la maternitat del Redemptor i per a la maternitat de la nova família dels redimits per la sang de Crist. Déu necessita de la nostra pregària i del nostre treball perquè també avui, aquí i en tots els llocs del món, pugui néixer la fe salvadora i alliberadora en el cor de tots els homes i dones estimats de Déu.

Maria ens parla a tots nosaltres de la fidelitat a la pròpia vocació de batejats, en els ministeris propis en el si de l'Església. Tots nosaltres, laics, religiosos, preveres, diaques, bisbe, hem de portar en el nostre cor el foc de l'evangeli en la santedat de vida i en el testimoni amb la paraula valenta i oportuna en l'anunci de Crist. La vida consagrada de la qual avui donem gràcies al Senyor té la missió de la vida de plena fidelitat amb aquella lluita que deia sant Domènec de Guzmán a les monges dominiques de Madrid: «Combatid, hijas, con el antiguo adversario redoblando los ayunos, porque no será coronada sino quien luchare dignamente.» La lluita per la santedat de vida i la lluita en la pregària és la gran força que l'Església vol de vosaltres perquè tots puguem complir la missió de l'anunci de Crist, llum de tots els pobles.

En l'oració de la presentació de les ofrenes direm: «... Avui ja no us oferim or, encens ni mirra, sinó que amb els dons que hem presentat proclamem, immolem i mengem nostre Senyor Jesucrist ...» Aquesta és la nostra ofrena d'acció de gràcies pels vuit-cents anys de vida contemplativa en l'orde dominicà: proclamem Jesús, immolem Jesús i mengem Jesús. A ell, en la seva Església, tot honor i glòria en la unitat del Pare i de l'Esperit Sant ara i per tots els segles. Amén.

> INICI DE LA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DE MANRESA

Homilia pronunciada a la catedral de Vic, a l'altar de sant Bernat Calbó, el dia 28 de gener del 2008.

2Sm 5,1-7.10 // Salm 88 // Mc 3,22-30

A punt d'iniciar la santa visita pastoral a les parròquies de l'arxiprestat de Manresa, celebrem l'eucaristia en aquest altar de la catedral de Vic on reposen les relíquies del sant bisbe de la nostra diòcesi, Bernat Calbó. La celebrem tots els qui heu volgut acompanyar el vostre bisbe en la pregària d'intercessió pel fruit espiritual d'aquesta nova visita pastoral. Els dons del Senyor en les anteriors visites pastorals han estat abundosos i cal demanar que continuï afavorint-nos amb la seva gràcia perquè sapiguem respondre als seus dons i no se'n perdi cap. Que el nostre pecat de la

desídia, del tancament, de la desunió, de la desconfiança, de l'orgull..., que cap pecat nostre no sigui obstacle a la gràcia abundosa de Déu en l'acció eclesial de la visita pastoral.

Déu, sempre fidel, obre el camí al seu amor

En la primera lectura hem escoltat el relat de l'entronització del rei David com a rei de totes les tribus d'Israel. Ja sabem que l'anterior rei d'Israel fou Saül, l'escollit de Déu. Si anem una mica més enllà en l'Es-criptura trobem el relat en què els caps de les tribus reclamen al profeta Samuel un rei. Perquè ells volien ser com tots els pobles de l'entorn! Déu va dir a Samuel: *Accedeix a tot això que el poble et demana. No és a tu que et rebutgen; és a mi que no em volen per rei* (1Sam 8,7).

La història d'amor de Déu es fa realitat en els temps i les maneres que ell té disposades. L'amor misericordiós de Déu s'obre camí en el pecat del poble. I, de Saül a David, amb una promesa a aquest: *El teu casal i la teva reialesa es perpetuaran per sempre davant teu, el teu tron es mantindrà per sempre* (2Sm 7,16). I, de Salomó a la divisió dels dos regnes, Israel i Judà. I de la deportació i el retorn a Jesucrist, descendent de David, Fill de Déu, que en l'anunciació del seu naixement la seva mare escolta les paraules de l'àngel: *El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare* (Lc 1,32).

Aquesta és la paraula definitiva d'amor de Déu a Israel i a tota la humanitat: el veritable rei d'Israel i de tots els homes és Jesús, aquell que va dir d'ell mateix: Jo sóc el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les seves ovelles (Jn 10,11), i també el mateix Jesús va dir davant Ponç Pilat: La meva reialesa no és d'aquest món. Si fos d'aquest món, els meus homes haurien lluitat perquè jo no fos lliurat als jueus. Però la meva reialesa no és d'aquí (Jn 18,36).

Els cristians, enmig del nostre món, hem de manifestar que creiem i vivim la reialesa de Crist, únic Rei de tot el món. Les nostres comunitats, tant parroquials com religioses, així com també els grups i associacions eclesials, han de viure tenint com a veritable centre Crist, el Senyor, a qui hem d'estimar amb tot el nostre cor.

Per a poder entendre què significa això, podríem tenir presents aquelles paraules de Crist responent a la pregunta insidiosa que li van fer: *Doneu al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el que és de Déu*. Els impostos els pot demanar el cèsar de torn, però el cor solament pertany a Déu. En aquests moments de la nostra petita història cal estar ben atents, perquè el cor pertanyi del tot a Déu, i no un déu qualsevol –com ens recorda el papa Benet XVI tantes vegades–, sinó al Déu veritable, que en Jesucrist ens ha manifestat plenament i definitivament el seu rostre.

La història d'amor de Déu a la humanitat

té la seva plenitud en Crist. No hi ha ni pot haver-hi cap altra paraula plena com la d'ell. Tota altra paraula serà camí, veritat i vida en quant la tingui en el qui ha dit: *Jo sóc el camí, la veritat i la vida* (Jn 14,6).

Els cèsars d'avui, com els de tots els temps, ens reclamen més del que els pertoca. Tot el que ens porti a negar la veritat, en nom d'un relativisme buit, a negar la vida, en nom de fal·làcies de benestar i comoditat, a negar l'amor, en nom de sentiments enganysos que no porten a la fidelitat, tot això i molts altres paranys ens volen apartar de la fidelitat a Déu, que ha manifestat la seva reialesa per sempre en la creu de Crist, on es troba tot el que és autènticament humà, on es troba la veritat de l'amor.

La unitat, realitat indispensable per a l'evangelització

En l'evangeli, dins el context de la polèmica amb els mestres de la Llei, Jesús argumenta amb aquestes paraules que també ens poden il·luminar: *Si dins una família hi ha divisions, no pot durar.*

La crida a la unitat ha estat sempre present en la història de l'Església. En les cartes de Pau ja ho trobem. Perquè el pecat de la desunió és una de les manifestacions de la concupiscència que resta en el cor dels batejats com a fruit del pecat original. Els motius de la desunió poden ser diversos, com ara l'orgull o l'enveja, la lluita pel poder

o altres motius inconfessats i, de vegades, desconeguts per a un mateix.

Per això en les nostres comunitats hem de vetllar perquè la desunió no arrel·li gens ni mica. Tota desunió és una victòria del maligne, el pare de la mentida, que amb les armes de les «mitges veritats», de la calúmnia, de la murmuració i de la mateixa mentida va semblant la desunió, perquè estem més preocupats en les nostres lluites internes que no pas en la vivència de la caritat i de la missió evangelitzadora.

En l'evangeli, Jesús ens ha parlat de la *injúria de l'Esperit Sant*. Aquells mestres de la Llei eren incapaços, per la seva tossuderia en veure l'acció de Déu en Jesús, d'acceptar l'obra de l'Esperit Sant. També avui nosaltres podem tenir el perill de no acceptar l'acció de l'Esperit Sant en la seva Església perquè ella manifesti Crist present i actuant en el món per a salvació i vida de tota la humanitat.

Separar Crist de l'Església és un dels perills constants en què hem de vigilar de no caure. No hi pot haver Crist sense Església, com no pot haver-hi Església sense Crist. Separar-se de la comunió de l'Església és separar-se de la comunió amb Crist.

Agraïment i pregària

Així, doncs, en iniciar la visita pastoral a les parròquies de l'arxiprestat de Manresa dono

gràcies al Senyor per tots els fills i filles de Déu que viuen, en el dia a dia, la reialesa de Crist, en el servei als altres, tant en la caritat en els fets senzills, com en les grans obres de caritat, tant en la proclamació de la veritat en la seva vida, com en les tasques d'evangelització dins la comunió eclesial.

Dono gràcies també per tots els qui estimen l'Església i treballen i lluiten per construir la unitat i viure en la comunió amb plena fidelitat a l'Església.

La meua pregària, adreçada al Senyor per intercessió de sant Bernat Calbó, demana a l'Esperit Sant que ens obri els ulls del cor a tots nosaltres perquè puguem discernir els signes de veritat i caritat que en la seva Església i en el món ens manifesten la presència de Crist i ens portin a seguir-lo amb tota senzillesa, sabent que som servidors de Crist, *que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per tothom* (Mt 20,28).

Encomano a la intercessió de Maria, Mare de l'Església, el fruit espiritual d'aquesta visita pastoral. La intercessió la fem present en cada una de les moltes advocacions de les parròquies i capelles de l'arxiprestat de Manresa.

ALTRES TEXTOS DEL SENYOR BISBE

> AMB MOTIU DEL TRASPÀS DEL SR. JORDI REIXACH I JUÁREZ, DIRECTOR DE CÀRITAS DIOCESANA DE VIC

Carta llegida al final de la missa exequial celebrada el dia 2 de febrer del 2008 en l'església parroquial de Sant Feliu de Torelló.

Rvd. Sr. Ramon Bufí Puigoriol
Delegat diocesà de Càritas
VIC

Vic, 1 de febrer del 2008

Benvolgut en Crist:

Amb aquesta carta et vull expressar el meu dolor per la pèrdua del Sr. Jordi Reixach i Juárez, director de Càritas Diocesana de Vic, dolor compartit per tota la família de Càritas d'arreu de la diòcesi i de Catalunya, i et demano que aquestes paraules i les que segueixen les facis presents en la seva missa exequial que se celebra aquest matí a Torelló.

En Jordi fou cridat a fer el servei a Càritas Diocesana com a director. La seva resposta generosa i decidida fou immediata. I, amb la constància del qui sap que porta entre les seves mans una causa important, mai no va defallir en la seva dedicació i en la